

Főállású magyarok

Nem keltett különösebb visszhangot a hír: teljesen lebontották azt az Ady-központot Nagyváradon, amely 2003–2004-ben a magyar állam támogatásával épült meg. Bizonyos RMDSZ-vezetők hozták létre anno azt az alapítványt, amely a támogatást kapta – mostanra minden kézenközön eltűnt, a konferenciaközpont és az el sem készült szálloda is (mindkettő a váradi Ady-kultuszt lett volna hivatva szolgálni). Akárcsak a pénz. Most persze pénzmosást, sikkasztást emlegetnek. (Naná...!) Csekélyke 800 ezer euróval kellene elszámolniuk ama bizonyos RMDSZ-vezetőknek.

Szögezzünk le rögvést két álláspontot: 1. biza mostan nem román ármánykodásról van szó, de nem ám! 2. Amennyire egy ilyen komplexum nem épülhetett meg helyi (jelen esetben erdélyi – pontosabban: partiumi, bihari) magyar közreműködés és közreműködők nélkül, ugyanúgy nem is bontódhatott le eme bizonyos helyi erők (partiumi, bihari stb.), magyar közreműködők nélkül. De nem ám!

A magyar szellem egyik rendkívüli, nagy figurájának, szegény jó Hornyik Miklós barátomnak még valamikor a kilencvenes évek legelején volt egy kifejezése, kapott is érte délvidéki földijeitől eleget: főállású magyarok.

A szóösszetétel, ha jobban belegondolunk, nem kíván különösebb magyarázatot, mégis tegyük hozzá: ama határon túliak, kiket eme, egyértelműen minősítő terminus illet, idestova három évtizede fertőzik a Kárpát-medencei magyar életet. És verik át, használják ki és árulják el folyamatosan nemzetüket, nemzettestvéreiket, a jámbor-segítőkész anyaországot és azt a szívet melengető, nagy eszményt, amelyet a magyar összetartozásnak, a szétszaggatottságban a magyar egységnek kell – kellene – jelentenie. E sorok írója sok-sok évet töltött el „határon túli” üggyekkel foglalkozván, valaha Szegeden épp-

úgy, mint később a Magyarok Világszövetségének lapjánál és a Duna Televízióban, de töredelmesen be kell, hogy vallja: bizony jó időbe telt, míg a főállású magyarok egészen különleges kártékonyásával teljesen tisztába került. Sok apró építőkocka kell mindehhez: a valaha szél-tében-hosszában ünnepeelt-sztárolt, szép irodalmi és közéleti karriert befutott temesvári orvos házaspár, amely egy hangulatos vacsorán vágja az ember szemébe, hogy: „Tudjátok, mit ártotok ti nekünk ott Magyarországon ezzel a folytonos »édes Erdélyezés«-sel?” Az ezredéves határszélen élő, a gyimesi magyarok egyik „főnökének” tartott férfiú, aki bőszen ígéretesei ellenére, minden érintettet rendesen „átdobva” nem jön el az ezeréves határon tartott június 4-ei megemlékezésre, ahol egyszerű csángó férfiak-aszszonyok, tizenéves diákok és környékbeli értelmiségiek tucatszámra tolonganak. A délvidéki „kommunikációs szakértő”, Milošević rezsimjének állítólagos üldözöttje – jelenleg a megmaradt egyik nyugati magyar lap szerkesztőbizottságának jeles tagja –, aki a szerkesztőségben szemrebbenés nélkül úgymond „figyelmezteti” magyarországi kollégáját, ne magyarkodjon (régii ismerősei szerint annak idején Újvidéken, *abban* a redakcióban nem is engedte magyarul beszélni kollégáit, úgyhogy jelen esetben még jól is járt a megrótt illető).

Főállású magyarok.

Ők azok, akik gyakran a teljes anyaországi kiábrándultságig vezető építőkockákat rakosgatják az elcsatolt területek magyarságával kapcsolatban. (Az olvasó elrémülne, ha közreadnám, hogy például a Duna Televízióban igen sokan miképp „viszonyultak” – főállású nagyságainknak „köszönhetően” – a velük dolgozó határon túli magyarok *egészhéhez*, hiszen, sajna, általánosítani nemcsak könnyű, de jelen esetben még kínálgató lehetőségek is naponta tucatszám adódtak:

a főállásúak tettek róla, derekasan.) Persze, ha lehet... ha hagyják, ha hagyjuk...? Ha nem is kiábrándító, de attól tartok, több mint felkiáltás-szerűen óva intő az eset, amely még az első Orbán-kormány idején, valamikor 2000–2001-ben esett meg e sorok írójával: fenti főállású ügyekben innen-onnan baráti biztatást kapva fogta magát, bement abba a bizonyos Duna-parti fehér házba – az országgyűlési képviselők irodaházába –, eldöntvén, segítségért felkeresi egyik régi-régi harcostársát-mesterét-cimboráját, a neves képviselőt, ki nem csak honatyaként volt ismert széles e hazában. Az illető készséggel és figyelemmel meghallgatta, meg is döbbsent és fel is háborodott kellőképpen, majd nagycsoportos óvodásokat megszegyenítő dörzsöltséggel, igazi profi politikusra valló rafinériával arra kérte: ugyan írja már le mindezeket most itt, s ő majd ezt fölhasználván természetesen sürgősen intézkedik... Megrökönyödésemre módosította javaslatát: majd ő leírja és intézkedik. Így lőn. Következmény: nemsokára az Illetékes Magas Rangú Tisztségviselő (nagy óvatosan a Duna-parton sétálgatva) hallgatott figyelmesen, majd – helyénvaló szűkszavúsággal, végtére is a tettek beszélnek – mindent megköszönt, és haloványan bár, de észrevehető biztatással intézkedésekre utalt. Következmény: semmi. És nemsokára már jött is 2002, újraszámológató (értsd: csaló) szavazatokat elintéző Erzsébet hídi csatával és a jó öreg, Alstom-gyűjtögető életmódot folytató D-209-es miniszterelnökkel... No meg – korántsem véletlenül – ama december elsejei Kempinski-féle koc-

cintással – meg a többivel... Mondhatnám, némi malíciával: itt tartunk, elvtársak. Vagy inkább: így jutottunk idáig, feleim.

A váradi eset, erős a gyanúm, legalábbis tünetértékű. Csepp a tengerben. Jó nagy csepp, nem mondom, jó bűzös anyagból, kiadós méretekben elárasztván a kortárs magyar világot. És még csak sikkasztani sem feltétlenül kell hozzá. Elég tartás nélküli, elvtelen, megalkuvó, önző, eszménytelen-cinikus és elszánt „magyarnak” lenni és elszakított magyarságunkat fennen lobogtatni – jól fizető profi főállás biztosítva, ünnepléssel-reputációval-elismertséggel határon innen és túl, a legszebb érzelmek egyikével – az együttérzéssel, a nemzeti szolidaritással – ocsmány módon és permanensen visszaélve, azt aljasul kihasználva, csakis és kizárólag saját zsebre játszva. Élődi álnemzeti herék módjára.

Persze – mondtuk – ha mindezt lehet... Ha tehetik... Ha több mint negyedszázad múltán is, ha lassan harminc éve is tétova tájékozatlanság, bicskanyitogató fél- vagy inkább negyedműveltség, ábrándos szemű süldőlányokra jellemző naivitás, no meg kötelező feladatokat kipipáló hanyag nemtörődömség az úr e téren szerte a Kárpát-medencében... Főállású magyarok paradicsomában. Így jutunk el az immáron jó évtizede némi port vert Mucuska-ügyhöz (kiderült, hogy profi román – főállású magyar – hírszerző dolgozhatott a határon túli magyarok hivatalában is) – és tovább...

Ideje lenne fölébredni, feleim, ott az illetékes hivatalokban.